

Arrest

nr. 136 945 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. Put en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. U leefde in Teheran samen met uw moeder en uw broer A. (...). Uw broer H. G. (...) (O.V. (...)) woont reeds lang in België en heeft hier verblijfsdocumenten. Hoewel u in het algemeen geen voorstander bent van het regime, bent u nooit sympathisant of lid geweest van een organisatie en nooit politiek actief geweest in Iran. U werkte voor een immobiliënkantoor in de wijk Pounek. Eén van uw klanten was de heer F. (...) voor wie u een appartement verhuurde in Pounek. Hij was al twee à drie jaar klant en gaf u telkens de opdracht om te zoeken naar nieuwe huurders voor zijn appartement. U bent enkele keren iets met hem

gaan drinken maar verder hadden jullie geen gezamenlijke activiteiten en beperkte jullie relatie zich tot zaken. U wist dat hij tegen het regime is omdat hij soms – net zoals vele andere klanten – zijn beklag deed tegen u maar u wist niet dat hij problemen had met de Iraanse autoriteiten of dat hij politiek actief was. De laatste keer dat hij u de sleutel van het appartement bracht, gaf hij u ook twee à drie cd's mee om te bekijken. U zag dat er op de eerste cd filmpjes stonden van Bahram Moshiri met boodschappen tegen het regime. U vond dit niks speciaals omdat u zijn opvattingen kende gezien hij dikwijls op zenders van de satelliettelevisie voorkwam en daarom bekeek u de cd's niet verder. U bewaarde de cd's op kantoor maar vergat telkens ze terug te geven. Op 12/06/1392 (3 september 2013) verscheen de advertentie dat het appartement te huur stond in de krant. In de advertentie stonden geen persoonlijke gegevens van de eigenaar van het appartement. Een geïnteresseerde, N. (...) genaamd, bezichtigde samen met twee andere personen het appartement. Ze vroegen of u de eigenaar kon opbellen om te komen. U repliceerde dat vergaderingen met de eigenaar uitsluitend op kantoor werden georganiseerd omdat klant en eigenaar anders kunnen overeenkomen zonder tussenkomst van u als makelaar. Om dezelfde reden kon u hen ook zijn telefoonnummer niet geven. Ze vroegen aan u of u kon meekomen om een ander appartement te bezichtigen zodat u uw mening erover kon geven. U stemde in en toen jullie in de wagen zaten begonnen ze vragen te stellen over hoe en hoelang u F. (...) reeds kent. U antwoordde op de vragen en zei dat hij al drie jaar klant was bij u. Op een bepaald moment stopte de wagen op een verlaten plaats en vertelden de mannen dat ze van de veiligheidspolitie waren, van plan zijn om F. (...) te arresteren en u daarom met hen diende samen te werken. U vroeg of ze zich konden identificeren en aantonen dat ze voor de veiligheidsdienst werken, wat ze niet deden en dreigden dat u zelf problemen kon krijgen. Uit schrik gaf u hen het gsm-nummer van F. (...). Ze belden het nummer op en legden neer na twee seconden. U mocht de wagen verlaten en kreeg de waarschuwing dat u de hele situatie diende te vergeten en twee à drie dagen niet naar uw klant mocht bellen. Aangekomen op uw werk vertelde u alles aan uw directeur die onmiddellijk contact opnam met de politie. U belde diezelfde dag ook naar F. (...) om te vertellen wat er was gebeurd en om hem te vragen of hij problemen heeft aangezien u werd bedreigd. Hij verzekerde u dat er niks aan de hand was en vroeg u verder te gaan met de verhuur van het appartement. Drie dagen later, op 15/06/1392 (6 september 2013) belde u F.'s (...) gsm opnieuw op omdat u een geïnteresseerde klant had. Omdat u geen gehoor kreeg, belde u op zijn vaste telefoon en u kreeg antwoord dat hij gedurende twee dagen op vakantie was. Diezelfde dag kwam de politie bij u op kantoor en vroegen om mee te komen naar het politiebureau Baghe Feez om enkele routinevragen te beantwoorden over wat u had meegemaakt. Daar aangekomen werd u eerst verhoord door een politieagent en op een bepaald moment kwam N. (...) binnen in burger en vroeg waarom u F. (...) had opgebeld. U verdedigde uw handeling omdat hij zich niet geïdentificeerd had. Hij vervolgde dat u schuldig werd bevonden voor medeplichtigheid aan de vlucht van een persoon met politieke problemen. Hij vervolgde dat u niet vrijgelaten werd en er meer informatie over u zou worden opgezocht. U werd geslagen en in een cel geplaatst, waar u uiteindelijk drie dagen bleef. Nadien werd u nog enkele keren ondervraagd over wie F. (...) precies is, van waar hij afkomstig is, waar hij woont en welke documenten jullie uitwisselden. U benadrukte dat u zijn adres niet kende. In het politiekantoor mocht u niemand, zelfs geen familie, contacteren. Op uw kantoor wisten ze uw moeder niet te vertellen naar welk politiebureau u werd meegenomen. Uw moeder wist slechts in welk politiekantoor u zich daadwerkelijk bevond, toen ze een telefoontje kreeg van een vrijgelaten celgenoot. Op 17/06/1392 (8 september 2013) ging uw moeder naar het politiekantoor om zich te informeren naar u. Ze werd niet geholpen. Buiten het politiekantoor werd ze aangesproken door iemand die er werkte, de heer F. G. (...) genaamd, en haar voorstelde uw ontsnapping te regelen in ruil voor drie miljoen تومان. Uw moeder vroeg eerst raad aan een buurman die voor de Sepah-e Pasdaran (Het Korps van de Revolutiewachters) werkte. Toen bleek dat hij niet kon helpen, regelde ze uw vrijlating door omkoping. In de nacht van 19/06/1392 (10 september 2013) werd u vrijgelaten door F. G. (...) en een soldaat. U ging te voet naar huis en thuis informeerde uw broer bij een vriend, M. R. (...), of u bij hem kon onderduiken. Een half uur later verliet u uw woonplaats en dook u onder bij M. (...). M. (...) belde diezelfde ochtend naar uw werk en gaf uitleg over uw situatie aan de directeur. Uw baas informeerde hem dat de autoriteiten die ochtend waren langsgekomen om uw bureau leeg te halen en uw adres te vragen. De Iraanse autoriteiten namen uw carte melli (nationale kaart), rijbewijs, telefoonnummers en de cd's met filmpjes van Bahram Moshiri mee. Vervolgens werd uw moeder thuis ondervraagd en werd er een huiszoeking verricht. Nadien werd uw huis één à twee dagen door iemand in de gaten gehouden. Een smokkelaar regelde uw reis. U verliet Iran op 22/06/1392 (13 september 2013) per vliegtuig naar Istanbul aan de hand van een Iraans paspoort op naam van M. M. (...) die een foto bevatte van een persoon die sterk op u leek. U reisde verder naar België per wagen en vrachtwagen. Op 31/06/1392 (22 september 2013) kwam u aan in België en op 27 september 2013 vroeg u asiel aan. U bent in het bezit van uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele bevreemdende, onwaarschijnlijke en onaannemelijke elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig op de helling zetten. In het bijzonder wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd gezien uw verklaringen over de werk- en handelswijze van de veiligheidsdiensten weinig aannemelijk zijn. Zo gaf u aan dat de naam van de eigenaar niet in de advertentie stond (CGVS, p. 22). Toch blijkt uit uw verklaringen dat de personen van de veiligheidsdienst zeer goed op de hoogte waren aan wie het appartement die ze bezochten toebehoorde. Dit maakten ze immers duidelijk tijdens de autorit aangezien ze volgens uw verklaringen vragen stelden over de eigenaar en u toevertrouwden dat ze van plan waren om F. (...) te arresteren. U verklaarde niettemin dat u tijdens de verschillende ondervragingen op het politiebureau onder meer werd gevraagd waar de verdachte precies woonde. U vervolgde dat u uitsluitend zijn vast telefoonnummer kon geven maar zijn adres niet en dit niet voldoende was voor de ondervragers (CGVS, p. 14-16). Hierover kan opgemerkt worden dat de door u beschreven handelswijze om hun verdachte te arresteren niet aannemelijk is. Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat de veiligheidsdiensten toch wel al enige informatie over hun verdachte dienden verzameld te hebben aangezien ze duidelijk wisten dat het appartement toebehoorde aan hun verdachte. Dat ze dus via u en het immobielkantoor zouden opereren om hun verdachte te vinden is vooreerst heel opmerkelijk. Dat ze u ook steeds vragen zouden stellen over zijn adres, is in het licht van bovenstaande ook bijzonder vreemd. Geconfronteerd met het feit dat hij toch een zakenpartner was van u en u zodoende toch zijn adres moest hebben, verklaarde u vaag dat de contracten natuurlijk een adres bevatten maar dat u dus eigenlijk zijn juist adres niet kent. Gevraagd of zijn dossier nu eigenlijk ergens een adres bevat, zei u prompt dat u hebt voorgesteld aan de ondervragers dat ze zijn adres op kantoor in de contracten konden terugvinden (CGVS, p. 16). Uw antwoorden hieromtrent komen weinig overtuigend over. Toen de geïnteresseerde personen u aanstuurden om de eigenaar naar het appartement te doen komen, stelde u zoals gebruikelijk voor om een afspraak te regelen op kantoor (CGVS, p. 14). Indien de veiligheidsdienst via uw kantoor de hand wilde leggen op hun verdachte en hem arresteren, is het veel logischer dat ze zouden afwachten en zonder enig wantrouwen te creëren een afspraak zouden maken met de eigenaar op jullie kantoor. Aangezien de veiligheidsdienst reeds in staat waren om een anoniem adres in een advertentie te koppelen aan de identiteit van F. (...) en via uw kantoor ook in staat waren om hem op een legale, onverdachte en ongecompliceerde wijze te benaderen, is het ook weinig aannemelijk dat ze op een ongeduldige manier en door middel van bedreigingen aan uw adres zijn gsm-nummer wilden verkrijgen. Bovendien is het allerm minst aannemelijk dat de veiligheidsdienst u hun plan om hem te arresteren zomaar uit de doeken zouden doen (CGVS, p. 15). Dat u ondanks de bedreigingen aan uw adres en de waarschuwing dat u uw klant niet mocht bellen meteen F. (...) hebt opgebeld om hem te vertellen wat er allemaal was gebeurd en hem nota bene zelf hebt gevraagd of hij misschien problemen heeft, is daarenboven een heel vreemde en weinig logische reactie van uw kantoor. Verder is het opmerkelijk dat de politie u slechts na uw tweede telefoontje naar F. (...) en dus pas drie dagen na uw eerste telefoontje naar F. (...) heeft meegenomen. Indien ze u werkelijk schuldig bevonden aan medeplichtigheid, is het ook vreemd dat ze u niet meteen gearresteerd hebben maar u onder het mom van routinevragen meegenomen hebben naar het politiebureau (CGVS, p. 15). Bovendien is het weinig plausibel dat de autoriteiten zich zo specifiek op u zouden focussen enerzijds omdat u – naar eigen zeggen – weinig contact met hun verdachte onderhield en hem alleen kende op professioneel vlak en anderzijds omdat u zelf geen enkel politiek profiel hebt (CGVS, p. 13, p. 14, p. 22 en p. 23).

Verder blijkt uit uw opeenvolgende verklaringen dat uw directeur zelf als eerste de politie heeft opgebeld om te rapporteren over de gebeurtenis en dat de politie u op uw kantoor heeft gevraagd om mee te komen naar het politiebureau Baghe Feez om enkele routinevragen te beantwoorden (CGVS, p. 15). Uit uw verder relaas blijkt dat uw moeder niet via uw werk te weten kwam waar u opgesloten zat maar via een telefoontje van een celgenoot (CGVS, p. 20). Hierover kan worden opgemerkt dat uw verklaringen niet coherent zijn en het overigens niet plausibel is dat uw directeur niet op de hoogte zou zijn geweest naar welk politiebureau u werd meegenomen. Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen blijkt te meer uit het feit dat er enkele vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de manier hoe u bent ontsnapt uit uw cel en het vervolg van de door u beweerde feiten. Zo is het bevreemdend dat u, nadat u uit de gevangenis ontsnapte, gewoon naar huis ging, gezien dit toch de eerste plaats is waar men een ontsnapte gevangene zou gaan zoeken (CGVS, p. 21) Uw verklaring dat de autoriteiten u na uw ontsnapping niet meteen bij u thuis hebben gezocht maar eerst nog op uw kantoor de directeur dienden te bevragen om uw adres te weten te komen (CGVS, p. 7 en p. 24), is evenmin overtuigend gezien kan worden verwacht dat de veiligheidsdiensten alle informatie verzamelen

van iemand die men vasthoudt. Dat ze informatie over u zouden verzamelen, had u overigens ook zelf aangehaald (CGVS, p. 15). Wat betreft uw illegaal vertrek uit Iran, kan nog het opmerkelijke feit worden toegevoegd dat u eigenlijk niet weet of het paspoort waarmee u reisde een (ver)vals(t) paspoort was (CGVS, p. 10).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U beweerde nochtans dat u tijdens een ondervraging werd verweten het onderzoek te hebben tegengewerkt en dat u werd beschuldigd van medeplichtigheid en hulp aan de vlucht van iemand met politieke problemen (CGVS, p. 15). Sinds uw ontsnapping werd u ook gezocht door de autoriteiten (CGVS, p. 24). Anderzijds wist u niet of ondertussen per verstek werd veroordeeld, beweert u dat uw familie zich hierover nooit heeft geïnformeerd en stelt u dat er nooit documenten met betrekking tot uw zaak werden afgeleverd (CGVS, p. 25), wat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen en uw vervolging door de Iraanse autoriteiten verder op de helling zet. U weet overigens niet of F. (...) effectief gearresteerd werd en u hebt zich nooit geïnformeerd over wat met hem gebeurd is (CGVS, p. 24, 25). Dat u geen enkele informatie kan verschaffen over het vervolg van uw dossier en over het lot van F. (...), hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde asielmotieven.

Uw shenasnameh bevestigt louter en alleen uw identiteit, dewelke in deze beslissing niet wordt betwist maar geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van “artikel 10 EG-Verdrag” en wederom van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. Daar waar verzoekende partij zich beperkt tot het citeren in de aanhef van “artikel 10 EG-Verdrag”, is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

In de mate dat verzoekende partij poneert dat het een EU-land niet toegelaten is om mensen terug te sturen naar gevaarlijke regio's of landen waar geen enkelen garantie kan gegeven worden dat zij bij hun terugkeer wel een veilig bestaan kunnen leiden, wijst de Raad erop dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt vervolging te vrezen omwille van haar zakelijke contacten met F. en bij terugkeer naar Iran vreest onderworpen te zullen worden aan nieuwe ondervragingen en de daarbij gepaard gaande mishandelingen, wijst de Raad er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft.

2.2.5.1. Verzoekende partij meent dat geenszins rekening gehouden werd met de feitelijke toedracht van haar asielrelaas en dat verwerende partij heeft nagelaten de reële situatie van verzoekende partij te onderzoeken. Verwerende partij beperkt zich tot het stellen dat de veiligheidsdiensten niet zouden opereren zoals ze nochtans volgens verzoekende partij wel degelijk gedaan hebben. Volgens verwerende partij zouden de verklaringen van verzoekende partij omtrent de werk- en handelwijze van de veiligheidsdiensten weinig aannemelijk zijn. Evenwel bemerkt verzoekende partij dat de *protection officer* tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangaf dat de Iraanse veiligheidsdiensten niet altijd de regels volgen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij op zeer uitgebreide manier motiveert waarom de door verzoekende partij verklaarde werk- en handelwijze van de Iraanse veiligheidsdiensten allesbehalve aannemelijk is. Het louter tegenspreken van deze conclusie door erop te hameren dat de feiten zich wel degelijk op deze manier hebben voorgedaan, volstaat niet om de verschillende motieven, die geleid hebben tot het voormelde besluit, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. De opmerking dat de Iraanse veiligheidsdiensten niet altijd de regels volgen is evenmin van aard enige afbreuk te doen aan desbetreffende motivering, daar dit geenszins een afdoende verklaring biedt voor de volstrekt onlogische en inefficiënte handelingen van de Iraanse veiligheidsdiensten teneinde F. te kunnen arresteren.

2.2.6.1. Verder benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij een puur zakelijke relatie onderhield met de heer F. en legt zij uit dat zij contact opnam met de heer F., ondanks de veiligheidsdiensten haar dit verboden hadden, omdat zij wilde weten of de heer F. nog met haar wou samenwerken en of zij verder diende te gaan met de verhuur van het appartement van de heer F.. De heer F. verzekerde verzoekende partij vervolgens dat er geen problemen waren, waarop verzoekende partij verder ging met haar werk. Na enkele dagen contacteerde zij opnieuw de heer F., gezien zij een huurder voor diens appartement had gevonden.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoekende partij, ondanks de bedreigingen en de waarschuwing van de veiligheidsdiensten dat zij haar klant niet mocht bellen ("*... en dat ik dan twee à drie dagen niet naar die F. (...) mocht bellen en doen of uw neus bloed, bel hem niet, anders kom je in problemen.*") (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS

d.d. 28/03/2014, p. 15)), niettemin onmiddellijk na haar vrijlating naar F. belde. Dat verzoekende partij dergelijk groot risico nam louter omdat zij wilde weten of de heer F. nog met haar wou samenwerken, is geenszins plausibel.

2.2.7.1. Betreffende de motivering dat verzoekende partij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerde problemen in Iran aan te brengen, benadrukt verzoekende partij dat de Iraanse veiligheidsdiensten niet steeds volgens de regels werken. Het gegeven dat er geen documenten over een eventuele rechtszaak werden afgeleverd, houdt dan ook niet noodzakelijk in dat het asielrelaas van verzoekende partij ongelooftwaardig is.

2.2.7.2. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. *In casu* is het zeer opmerkelijk dat verzoekende partij geen enkel overtuigend (begin van) bewijs (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank,...) kan neerleggen van de door haar beweerde problemen. Tijdens een ondervraging werd verzoekende partij immers verweten het onderzoek te hebben tegengewerkt en werd zij beschuldigd van medepllichtigheid en hulp aan de vlucht van iemand met politieke problemen. Sinds haar ontsnapping werd zij ook gezocht door de autoriteiten. Gezien de beschuldigingen die aan het adres van verzoekende partij werden gemaakt en gezien verzoekende partij beweert dat zij na haar ontsnapping nog werd gezocht door de veiligheidsdiensten, is het dan ook weinig aannemelijk dat hieromtrent geen enkel officieel document zou bestaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vele onaannemelijkheden in haar verklaringen, de ontstentenis van enig begin van bewijs en de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele informatie kan verschaffen over het vervolg van haar dossier en over het lot van F. op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.8.1. Waar verwerende partij motiveert dat de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele informatie kan verschaffen over het vervolg van haar dossier en over het lot van F., hoewel het om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van haar vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, een houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, voert verzoekende partij aan dat zij niet verder geïnformeerd heeft naar de stand van haar dossier en evenmin naar hetgeen er inmiddels gebeurd zou zijn met F., juist omwille van haar vrees voor vervolging. Immers leeft verzoekende partij nog steeds in de angst dat de Iraanse autoriteiten haar opnieuw zouden aanhouden en dat de ondervragingen opnieuw zouden starten. Verder kan zij evenmin van haar familie en kennissen verlangen dat zij zich hierover zouden gaan informeren, daar het risico bestaat dat de veiligheidsdiensten via hen zal trachten aan informatie over verzoekende partij te geraken.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij met alle middelen, eventueel gebruikmakende van een Iraanse advocaat, zou trachten zich te informeren omtrent het vervolg van haar dossier en het lot van F., daar deze elementaire informatie verzoekende partij zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen huidige situatie. Daar verzoekende partij zich vanuit België kan informeren omtrent deze zaken, kan de uitleg dat zij vreest dat de Iraanse autoriteiten haar opnieuw zouden aanhouden niet verklaren waarom zij niet gepoogd heeft meer informatie over het verloop van haar problemen en over het lot van F. te verkrijgen. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat zij haar familie en kennissen niet in gevaar wil brengen door hen te vragen dat zij zich hierover zouden gaan informeren, herhaalt de Raad dat verzoekende partij eventueel gebruik kan maken van een Iraanse advocaat teneinde deze informatie te bekomen, waardoor dit argument evenmin afdoende is om te verklaren waarom verzoekende partij geen enkele informatie kan verschaffen over het vervolg van haar dossier en het lot van F..

2.2.9. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich

eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 28 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Waar verzoekende partij een evenwichtige beoordeling eist van *“alle bij de beslissing betrokken belangen”* wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering en het hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT